

PARAULA I VIDA

Som un poble que canta al·leluia

El cant de l'al·leluia travessa tot el temps pasqual després del silenci quaresmal, i continua sempre viu en les celebracions cristianes. La nit de la Vetlla Pasqual i durant tota la cinquantesena, lloem Déu, sobretot perquè ha ressuscitat Jesús d'entre els morts i l'ha assegut a la seva dreta, en la glòria eterna. El lloem pel seu Amor immens, per la seva misericòrdia que tot ho venç, fins la mateixa mort! Aquesta és la meravella més gran: «*La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici*» (Sl 117,22). Cantar o proclamar «al·leluia», significa tenir consciència que Jesucrist ha vençut el mal, que està Ressuscitat, i que la nostra fe és la victòria que venç el món.

A les nostres celebracions litúrgiques hem mantingut del judaisme tres paraules molt usades: amén, hosanna i al·leluia. **Al·leluia** (*Halleluyah*, de l'hebreu הללויה, significa «Lloeu Déu!», o també, «que Yahweh sigui lloat!», i és una exclamació bíblica de joia, que el judaisme i el cristianisme hem adoptat per al seu ús litúrgic. A l'Antic Testament apareix en 21 ocasions en el llibre dels Salms i 1 vegada a Tobies 13,18. També la paraula «al·leluia» la trobem fins en 4 ocasions en el llibre de l'Apocalipsi, en el context de la descripció que Joan fa de la seva visió sobre la litúrgia celestial (cf. Ap 19,1-6).

Per a la majoria dels cristians, aquesta és la paraula més alegre que utilitzem per a lloar el Creador i la utilitzem molt en les celebracions. Pasqua s'identifica amb l'Al·leluia. Sant Agustí relaciona la litúrgia amb el temps celestial, dient que «els qui a la terra

diuen «Amén» per acceptar Déu plenament, en el cel diran «Al·leluia» per acceptar Déu i per cantar la seva glòria i el seu poder». Podem dir que els cristians **som** un poble que canta l'Al·leluia, que «canta i camina», com proposa Sant Agustí. Ell deia que cantar amb «alegria» és expressar el que un porta al cor i no es pot dir només amb paraules: «Canteu-li un càntic nou, canteu-lo amb mestratge» (cf. Sl 32, 3). «Cantar Déu amb mestratge consisteix en això: cantar amb alegria. Què significa cantar amb alegria? Comprendre i no saber explicar amb paraules el que canta el cor. Aquells que canten durant la collita, o la verema, o durant qualsevol feina intensa, primer adverteixen el plaer provocat per les paraules del cant, però de seguida, quan l'emoció creix, senten que no poden expressar-la més amb paraules, i llavors es lliuren a la sola modulació de notes. Aquest cant l'anomenem amb «goig». El goig és cert càntic o so amb el qual se significa que el cor ha donat a llum el que no pot expressar o dir» (Sermó 1,8).

Pasqua ens recorda que la nostra vocació és d'estar sempre alegres, servir amb simplicitat de cor, ser humils i joiosos en tot... sempre disposats a trobar la part positiva, a estimar, sense males cares, o amb una cara de funeral, com diu el Papa Francesc. Hem de redescobrir què significa que ja «*hem ressuscitat amb Crist*» pel baptisme i que volem cercar sempre «*allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu*» (Col 3,1).

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Celebració de la Pasqua amb els seminaristes

El Dilluns de Pasqua, 18 d'abril, Mons. Vives, juntament amb els seminaristes i el Rector del Seminari Diocesà, Mn. Gabriel Casanovas, van viure una jornada pasqual de fraternitat i d'acollida dels dos seminaristes arribats més recentment al Seminari.

Van anar d'excursió al refugi del Cap de Rec de Lles, situat a 1.956 m. d'altitud. Visitaren també el Centre solar d'innovació fotovoltaica Thémis de Targassona, a la Cerdanya francesa. I van visitar les Germanes Carmelites de Sant Josep i Mn. Enric Bonet a Tartera de Prats de Cerdanya.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Donar una generosa resposta

«**F**a unes setmanes que la pantalla del lateral del presbiteri de la meua parròquia resta apagada. No s'hi projecta la lletra de les cançons per afavorir la participació de l'assemblea de fidels en les eucaristies del diumenge, com es feia des de fa uns anys. Anava bé. Era un bon subsidi per seguir determinades pregàries, una mica llargues. La persona que se n'ocupava va traspasar i ningú no s'ha ofert per assumir aquest servei. És cert que és un compromís gran, demana una dedicació continuada i constant. També cal conèixer i tenir cert domini de les noves

tecnologies. Els *power point*, però, ja estan fets. Només cal passar les diapositives». Qui em feia aquest comentari és una persona molt integrada a la seva parròquia. És qui en porta la seva economia.

En altres ocasions m'han comentat la dificultat per trobar un voluntari per portar l'economia parroquial o voluntaris per assumir un grup de catequesi o per fer-se càrrec de la distribució d'aliments... De ben segur que altres serveis també necessiten persones que se'n responsabilitzin i no sempre hi ha prou voluntaris. La comunitat eclesial

integrada per persones de totes les edats i condició ha de fer-se càrrec del sosteniment de la seva diversitat missional.

L'Església, comunitat de fidels, ha de difondre el missatge de salvació, el missatge de vida, ha d'evangelitzar, des dels fets i des de la Paraula, des de l'amor i el servei. Ha d'impregnar la realitat social des del testimoni personal i compromès dels seus membres. Les ocasions per oferir-lo generosament, convé cercar-les, oferir-se per desenvolupar-les. La vida comunitària necessita d'una munió de serveis que els laics i laiques

han d'assumir amb joia. La comunitat, el seu esperit i les seves obres, han de projectar-se gràcies a les paraules i les accions dels seus membres, el seu dir i el seu fer. La missió del laic a l'Església i al món és ineludible. «Déu no és injust i per això no oblidarà tot el que heu fet, és a dir, l'amor que heu mostrat per causa del seu nom, posant-vos al servei del poble sant, en el passat i en el present» (He 6,10). Les possibilitats són moltes, la resposta depèn de cadascú, de les seves possibilitats i circumstàncies.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

Somos un pueblo que canta aleluya

El canto del aleluya atraviesa todo el tiempo pascual después del silencio cuaresmal, y sigue siempre vivo en las celebraciones cristianas. La noche de la Vigilia Pascual y durante toda la cincuentena, alabamos a Dios, sobre todo porque ha resucitado a Jesús de entre los muertos y le ha sentado a su derecha, en la gloria eterna. Lo alabamos por su Amor inmenso, por su misericordia que todo lo vence, ¡hasta la misma muerte! Ésta es la mayor maravilla: «*La piedra que desecharon los constructores es ahora la piedra angular*» (Sal 117,22). Cantar o proclamar «aleluya», significa tener conciencia de que Jesucristo ha vencido el mal, que está Resucitado, y que nuestra fe es la victoria que vence al mundo.

En nuestras celebraciones litúrgicas hemos mantenido del judaísmo tres palabras muy usadas: amén, hosanna y aleluya. **Aleluya** (*Halleluyah*, del hebreo הלל ליהוה), significa «¡Alabad a Dios!», o también, «¡que Yahweh sea alabado!», y es una exclamación bíblica de gozo, que el judaísmo y el cristianismo hemos adoptado para su uso litúrgico. En el Antiguo Testamento aparece en 21 ocasiones en el libro de los Salmos y 1 vez en Tobías 13,18. También la palabra «aleluya» la encontramos hasta en 4 ocasiones en el libro del Apocalipsis, en el contexto de la descripción que Juan hace de su visión sobre la liturgia celestial (cf. Ap 19,1-6).

Para la mayoría de los cristianos, ésta es la palabra más alegre que utilizamos para alabar al Creador y la utilizamos mucho en las celebraciones. Pascua se identifica con el Aleluya. San Agustín relaciona la liturgia con el tiempo celestial, diciendo que «quienes en la tierra dicen “Amén” para aceptar a Dios plenamente, en el cielo dirán “Aleluya” para aceptar a Dios y para cantar su gloria y su poder». Podemos decir que los cristianos **somos** un pueblo que canta el Aleluya, que «canta y camina», como propone San Agustín. Él decía que cantar con «alegría» es expresar lo que uno lleva en el corazón y no se puede decir sólo con palabras: «Cantadle un cántico nuevo, cantadle con maestría» (cf. Sal 32, 3). «Cantar a Dios con maestría consiste en esto: cantar con alegría. ¿Qué significa cantar con alegría? Comprender y no saber contar con palabras lo que canta el corazón. Aquellos que cantan durante la cosecha, o la vendimia, o durante cualquier trabajo intenso, advierten primero el placer provocado por las palabras del canto, pero enseguida, cuando la emoción crece, sienten que no pueden expresar la más con palabras, y entonces se entregan a la sola modulación de notas. Este canto le llamamos con “gozo”. El gozo es cierto cántico o sonido con el que se significa que el corazón ha dado a luz lo que no puede expresar o decir» (*Sermón* I,8).

Pascua nos recuerda que nuestra vocación es estar siempre alegres, servir con simplicidad de corazón, ser humildes y gozosos en todo... siempre dispuestos a encontrar la parte positiva, a amar, sin malas caras, o con una cara de funeral, como dice el Papa Francisco. Debemos redescubrir lo que significa que ya «*hemos resucitado con Cristo*» por el bautismo y que queremos buscar siempre «*los bienes de allá arriba, donde Cristo está sentado a la derecha de Dios*» (Col 3,1).

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Celebració de l'Assemblea diocesana de Mans Unides

El dia 2 d'abril va tenir lloc al Sant Crist de Balaguer l'Assemblea diocesana de Mans Unides, que fou presidida per la Presidenta Sra. Teresa Cabanas. Hi assistí l'Arquebisbe Joan-Enric i representacions dels arxiprestats de la Diòcesi.

S'aprovà l'estat de comptes de la Campanya diocesana de l'any 2021, en què es van ingressar per a projectes d'ajuda al Tercer Món 71.388 € (a part el que recull Mans Unides d'Andorra).

També es va informar del que localment està projectat en la Campanya 2022, i es projectà el video promocional «La nostra indiferència els condemna a l'oblit», sobre el treball solidari. S'informà del projecte a sostenir amb la Campanya 2022 que serà a l'Índia Nord, a Ittar Pradesh, per un import de 105.000 €.

Al final es va tenir un temps per a respondre el Qüestionari del Sínode, com a Mans Unides.

Exèquies i funeral de Mn. Antoni Cagigós a la Catedral

El dia 31 de març de 2022, de matinada, va morir a l'hospital de La Seu d'Urgell als 93 anys el M.I. Mn. Antoni Cagigós Soro, Canonge de la S.E. Catedral de Santa Maria d'Urgell. Havia nascut a Arén (Ribagorça - Osca) que llavors pertanyia al Bisbat d'Urgell.

Les seves exèquies van tenir lloc el dia 1 d'abril a la tarda a la S.E. Catedral de Santa Maria d'Urgell, presidides per l'Arquebisbe Joan-Enric Vives, i celebraren amb ell el Degà del Capítol, M.I. Mn. Benigne Marquès, el Vicari general, el Vicari episcopal, els canonges, Mn. Pepe Chisvert i molts sacerdots i dos diaques. Mn. Elvira dirigí els cants acompanyats a l'orgue per Mn. Jordi Miquel. Cantà la Coral Caterva de La Seu d'Urgell. Hi assistí la família i molts amics i fidels de la ciutat.

L'Arquebisbe comentà a l'homilia el text de Lluc 24 de l'aparició dels àngels a les dones que els proclamaren: «per què busqueu entre els morts Aquell que viu? No hi és aquí. Ha ressuscitat!», animant a acollir amb fe la Resurrecció de Crist que dona amor i vida, que són les claus que tot sacerdot ha volgut viure al llarg de la seva vida com a batejat i com a ministre servidor de la comunitat.

Mn. Antoni Cagigós va estudiar al Seminari diocesà i, posteriorment, Cant gregorià i Musicologia al Pon-

tifici Institut de Música Sacra de Roma, i també es llicencià en Dret. Fou professor del Seminari i de l'Institut d'Ensenyament Mitjà de La Seu d'Urgell i Delegat diocesà d'Ensenyament durant molts anys. Fundà el Cor de la Catedral que donaria origen a la Coral Caterva. Va musicar per complet la Litúrgia de les Hores en llengua catalana, molts salms i moltes peces de música per a la Litúrgia. Participà com a Delegat diocesà de Música de les trobades de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia de la C.E. Tarraconense. Fou Director del Museu Diocesà durant molts anys, i estigué al darrere de moltes iniciatives culturals de la ciutat de La Seu d'Urgell. Va morir a l'hospital de La Seu, confortat pels sagraments de l'Església.

Al cel sigui!

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «La fe no és aigua que apaga, sinó foc que crema; no és un calmant per als quals estan estressats, sinó una història d'amor per als quals estan enamorats. Per això Jesús odia la tebiesa més que qualsevol altra cosa (cf. Ap 3, 16)» (31 de gener).

@Pontifex_es: «Sant Joan Bosco, pare i mestre de la joventut, no es va tancar en la sagristia, sinó que va sortir al carrer a buscar els joves, amb aquella creativitat que li va caracteritzar» (31 de gener).

@Pontifex_es: «El culte a Déu sincer i humil no porta a la discriminació, a l'odi i a la violència, sinó al respecte de la sacralitat de la vida, al respecte de la dignitat i la llibertat dels altres, i al compromís amorós pel bé de tots. #WIHW #FratelliTutti» (1 de febrer).

@Pontifex_es: «Els sants són amics amb els quals podem teixir relacions d'amistat. Tots necessitem amics que ens ajudin a afrontar la vida. I aquesta és la confiança que ens anima en dirigir-nos als sants en els moments decisius de la nostra vida. #AudiènciaGeneral» (2 de febrer).

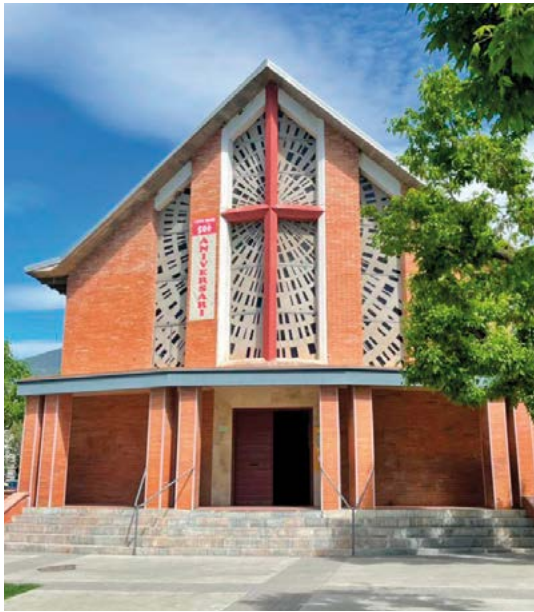

L'església de Santa Magdalena clou els actes de celebració del 50è aniversari de la seva construcció

El temple de Santa Magdalena va celebrar el diumenge 1 de maig, una missa de cloenda de les celebracions del 50è aniversari de la seva construcció, situat al barri del mateix nom de La Seu d'Urgell. Un petit aplec del barri, amb la Missa presidida per Mons. Joan-Enric Vives, fou l'acte central de la celebració, a les dotze del migdia, a la que van assistir moltes famílies del barri. La celebració fou solemnitzada per la coral «Veus de la Seu».

L'església fou construïda gràcies a l'empenta de Mn. Antoni Naudí (1916-1979) i la decisió inicial de Mons. Iglesias Navarri, en un context de creixement de la ciutat de La Seu d'Urgell. La manca d'habitatges per a famílies humils va portar a Mn. Naudí i a una comissió per a l'habitatge a La Seu, a emprendre la promoció de construcció d'habitatges a la zona coneguda ara com Santa Magdalena, que constituí un nou barri, juntament amb el nou temple que es bastí en el mateix indret.

Primer es van construir 162 habitatges el 1960. El 1965 es va iniciar les obres del temple de Santa Magdalena, que ha acabat donant nom a aquest barri, situat a la part sud-oest de La Seu. L'any 1970, Mons. Ramon Malla, aleshores Bisbe Administrador Apostòlic de la Diòcesi d'Urgell i Bisbe de Lleida, va dedicar el nou temple dins la Parròquia de Sant Ot de La Seu. Mons. Malla era fill de La Seu d'Urgell i havia estat Vicari general d'Urgell amb Mons. Iglesias.

El temple és una de les mostres d'arquitectura religiosa contemporània de Catalunya, obra de l'arquitecte de Vilafranca del Penedès Josep Brugal Fortuny, que ja havia fet algunes altres obres emblemàtiques com l'ampliació de l'església parroquial de Sant Esteve d'Andorra la Vella entre els anys 1959 i 1962, i que a Santa Magdalena va dur a terme un disseny arquitectònic innovador i característic del seu estil de projectes.

És un edifici d'una nau coberta a dues aigües, amb una planta amb forma de «T». El sostre interior està revestit de fusta, i té una forma triangular formada per diedres amb la finalitat de reduir la reverberació del so i la paraula. El presbiteri està separat per un gran arc apuntat: té acabats exteriors de maó vist i planxa ondulada, la nau té uns contraforts exteriors que emmarquen unes llargues vidrieres, que són les que donen llum a l'interior del temple. La façana mostra una gran creu envoltada de vitralls de colors, i l'entrada del temple té un pòrtic sostingut per parells de pilars de maó vist.

La imatge de la Mare de Déu que presideix el presbiteri és obra de l'escultor Sergi Mas d'Andorra i les de Santa Magdalena i del Crist van ser realitzades per orfebres de Barcelona.

El diumenge es feia la cloenda de les activitats de celebració d'aquests 50 anys de vida del temple. La jornada començà a les 12 del migdia amb la Missa del 50è aniversari, que fou presidida per l'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, i que fou solemnitzada per la coral «Veus de la Seu». Tot seguit, es van lliurar els premis del Concurs de Dibuxos que s'ha dut a terme amb motiu dels 50 anys de la inauguració del temple.

Després de dinar, a les 6 de la tarda, la coral «Veus de la Seu» va oferir un concert a l'església. La celebració es va completar amb una xocolatada i jocs per als infants assistents.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Fets 14,5-18 / SI 113 B / Jo 14,21-26]. Sant Honorat, bisbe, patró dels forners o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió; sant Simó Stock, prev. carmelità; santa Margarida de Cortona, terciària franciscana; sant Germer, bisbe; sant Joan Baptista de La Salle, prev. fund. Institut dels Germans de les Escoles Cristianes; sant Lluís Orión, rel.; sant Alipi i sant Possidi, bisbes; sant Pacomi, abat; sant Ubaldo de Gubio, bisbe; sant Andreu Bobola, prev. i mr.

17. □ Dimarts [Fets 14,19-25 / SI 144 / Jo 14,27-31a]. Sant Pasqual Bai-

lon (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics; santa Restituta, vg.

18. □ Dimecres [Fets 15,1-6 / SI 121 / Jo 15,1-8]. Sant Joan I, papa (523-526) i mr.; sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Feliu de Catalici, rel. caputxí; santa Rafaela Maria Porras, rel. fund. Esclaves del Sagrat Cor, a Madrid (ACJ, 1877); beat Joan Gilabert, rel. mercedari, de Reus.

19. □ Dijous [Fets 15,7-21 / SI 95 / Jo 15,9-11]. Sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombrèn (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anun-

ciata, a Vic (RDA, 1856); sant Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca; beat Climent d'Òsimo i beat Agustí de Tarano, prevs.; sant Crispí de Viterbo, rel.

20. □ Divendres [Fets 15,22-31 / SI 56 / Jo 15,12-17]. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels publicistes i dels esparters; sant Baldiri o Boi, mr.; sants Hilari i Silví, bisbes; santa Basilissa, vg.

21. □ Dissabte [Fets 16,1-10 / SI 99 / Jo 15,18-21]. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda; sant

Eugeni de Mazenod, bisbe; sant Ivo de Chartes, bisbe; sant Cristòfor Magallanes, prev., i companys, mrs.

22. □ Diumenge vinent, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.) [Fets 15,1-2. 22-29 / SI 66 / Ap 21,10-14.22-23 (o bé, del diumenge VII: Ap 22,12-14.16-17.20) / Jo 14,23-29 (o bé, del diumenge VII: Jo 17,20-26)]. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. Carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826); santa Rita de Càssia, rel. agustina; santa Quitèria, vg. i mr., advocada contra la ràbia; santa Júlia, vg. i mr. africana (s. IV); sant Ató, bisbe.

Diumenge V de Pasqua (C)

COMENTARI

«Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres»

L'evangeli d'aquest diumenge tot i trobar-nos en el temps pasqual ens parla de la passió que per Jesús és el moment de la glòria: *Quan Judes va ser fora, Jesús digué: ara el Fill de l'home és glorificat i Déu és glorificat en ell.* És el moment de la glòria perquè la fidelitat al Pare arriba al seu punt màxim, donant la vida per nosaltres. Però abans d'arribar a la mort deixa als deixebles el seu gran manament: *Us dono un manament nou, que us estimeu els uns als altres. Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres.* És un manament nou perquè es tracta d'estimar com Jesús, arribant fins i tot a donar la vida pels germans, bons i dolents com va fer ell. El Senyor ens deixa com a herència no molts manaments sinó un de sol: estimar. Ja sabem que estimar, com diu sant Pau, és la síntesi de tots els manaments. Per això, Jesús deixa com a senyal distintiu dels creients aquest amor: *Per l'estimació que us tindreu entre vosaltres tothom coneixerà que sou deixebles meus.* A la primera lectura, seguint la narració dels Fets dels Apòstols veiem l'activitat de *Pau i Bernabé a Listra, Iconi, Antioquia de Pisídia, Perga, Atàlia i Antioquia de Síria: confortaven els convertits, els exhortaven que es mantinguessin fidels, ordenaren preveres, els encomanaren al Senyor.* Tota aquesta activitat és fruit de l'amor, amor al Senyor que els va cridar per portar l'evangeli a tots els pagans i amor a tots els qui van acceptar el missatge. En les seves cartes, l'apòstol els demana sovint que vagin creixent cada cop més en l'amor. El terme final és aquest *cel nou i la terra nova, la Jerusalem celestial, abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs, allà on Déu eixugarà les llàgrimes dels ulls i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni penes.* Les coses d'abans han passat: *Jo faré que tot sigui nou.* Llavors es viurà aquest amor total entre Crist i la seva esposa que som els creients. Ja no hi haurà ni fe ni esperança sinó visió i possessió però sí hi haurà la realitat d'un immens amor total i pur que hem de començar a viure ja ara.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 14,21b-27)

En aquells dies, Pau i Bernabé se'n tornaren a Listra, a Iconi i a Antioquia. Confortaven els convertits de nou i els exhortaven que es mantinguessin fidels a la fe. Els recordaven que per entrar al regne de Déu hem de passar per moltes tribulacions. Ordenaren preveres en cadascuna de les comunitats, i amb pregàries i dejunis els encomanaren al Senyor, en qui havien cregut. Continuaren el seu viatge a través de Pisídia i arribaren a Pamfília. Després d'anunciar a Perga la paraula, baixaren a Atàlia, i d'allà se'n tornaren per mar a Antioquia, des d'on la comunitat els havia confiat a la gràcia de Déu perquè duguessin a terme l'obra que acabaven d'acomplir. Així que arribaren, reuniren la comunitat per anunciar-los tot el que Déu havia fet junt amb ells, i que Déu havia obert les portes de la fe als qui no són jueus.

▶ Salm responsorial (144)

R. *Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i rei meu. O bé: Al-leluia.*

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamïn la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Que facin conèixer als homes les gestes del Senyor, / la magnificència gloriosa del seu Regne. / El vostre Regne s'estén a tots els segles, / el vostre imperi, a totes les generacions. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 21,1-5a)

Jo, Joan, vaig veure un cel nou i una terra nova. El cel i la terra d'abans havien desaparegut, i de mar ja no n'hi havia. Llavors vaig veure baixar del cel, venint de Déu, la ciutat santa, la nova Jerusalem, abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs, i vaig sentir cap a l'indret del tron una veu forta que cridava: «És el tabernacle on Déu es trobarà amb els homes. Viurà amb ells, ells seran el seu poble i el seu Déu serà Déu-que-és-amb-ells. Els eixugarà totes les llàgrimes dels ulls i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni penes. Les coses d'abans han passat.» Llavors el qui seia al tron afirmà: «Jo faré que tot sigui nou.»

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 13,31-33a.34-35)

Quan Judes va ser fora del cenacle, Jesús digué: «Ara el Fill de l'home és glorificat, i Déu és glorificat en ell. Si Déu és glorificat en ell, és que també Déu el glorificarà en Déu mateix, i el glorificarà ben aviat. Fillets, és per poc temps que encara esteu amb vosaltres. Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres. Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres. Per l'estimació que us tindreu entre vosaltres tothom coneixerà si sou deixebles meus.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 14,21b-27)

En aquellos días, Pablo y Bernabé volvieron a Listra, a Iconio y a Antioquia, animando a los discípulos y exhortándolos a perseverar en la fe, diciéndoles que hay que pasar por muchas tribulaciones para entrar en el reino de Dios. En cada Iglesia designaban presbíteros, oraban, ayunaban y los encomendaban al Señor, en quien habían creído.

Atravesaron Pisidia y llegaron a Panfília. Y después de predicar la Palabra en Perge, bajaron a Atalía y allí se embarcaron para Antioquia, de donde los habían encomendado a la gracia de Dios para la misión que acababan de cumplir.

Al llegar, reunieron a la Iglesia, les contaron lo que Dios había hecho por medio de ellos y cómo había abierto a los gentiles la puerta de la fe.

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Bendeciré tu nombre por siempre, Dios mío, mi rey. O bien: Aleluya.*

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles. / Que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

Explicando tus hazañas a los hombres, / la gloria y majestad de tu reinado. / Tu reinado es un reinado perpetuo, / tu gobierno va de edad en edad. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 21,1-5a)

Yo, Juan, vi un cielo nuevo y una tierra nueva, pues el primer cielo y la primera tierra desaparecieron, y el mar ya no existe. Y vi la ciudad santa, la nueva Jerusalén que descendía del cielo, de parte de Dios, preparada como una esposa que se ha adornado para su esposo. Y oí una gran voz desde el trono que decía: «He aquí la morada de Dios entre los hombres, y morará entre ellos, y ellos serán su pueblo, y el "Dios con ellos" será su Dios». Y enjugará toda lágrima de sus ojos, y ya no habrá muerte, ni duelo, ni llanto, ni dolor, porque lo primero ha desaparecido. Y dijo el que está sentado en el trono: «Mira, hago nuevas todas las cosas.»

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 13,31-33a.34-35)

Cuando salió Judas del cenáculo, dijo Jesús: «Ahora es glorificado el Hijo del hombre, y Dios es glorificado en él. Si Dios es glorificado en él, también Dios lo glorificará en sí mismo: pronto lo glorificará. Hijitos, me queda poco de estar con vosotros. Os doy un mandamiento nuevo: que os améis unos a otros; como yo os he amado, amaos también unos a otros. En esto conocerán todos que sois discípulos míos: si os amáis unos a otros.»